

ниране на същностните характеристики на духовността и битността на „другия“, за да го направиш нещо друго, по-различно от това, което е, и нещо, което е по-импониращо на самия теб, т. е. да е съградено и променено „по твой образ и подобие“.

Разликата между предразсъдъка и толерантността протича и по друга линия, която е свързана с **присъствието на измеренията на времето** в органиката, в смисловата и функционалната тъкан на толерантността и предразсъдъчния образ. **При предразсъдъка сякаш отсъства настоящето, а се фаворизират по своеобразен начин миналото и бъдещето.** Обикновено в предразсъдъчното послание се казва, че „те“ (например циганите) са били винаги такива и такива ще си останат от начало до край.

Струва ми се, че трябва да се замислим кое е онова, което детерминира тази своеобразна ампутация на настоящето от миналото и бъдещето в дискретната тъкан на предразсъдъчната инвенция, и има ли подобно парцелиране на времето в територията на смисловите и функционалните пространства на толерантността. Защото трябва да се подчертае, че тук става дума за някакъв стаен, външно незрим, но репродуциращ се рефрен за тази разпокъсаност на времето в предразсъдъка, която има и още едно завоалирано интимно послание. По-конкретно в предразсъдъчното послание има деликатно проектиране на едно интуитивно регистрируемо усещане и представа за определен момент на завършеност, окончателност, метафизичност, определеност и безпроблемност. **Предразсъдъкът не дава във и чрез посланието си простор на нови територии за промяна, за движение, за разчупване и освобождаване от веригите на бремето на миналото в пределите на настоящето и в очертаващите се хоризонти на бъдещето.** Предразсъдъкът като че ли някак си праволинейно, безостатъчно, неудържимо и стабилно пренася през пространството на историческото, социалното, културното и пр. време един неподлежащ на каквато и да е външна или вътрешна промяна товар, характеризиращ своя притежател. Или дори ако се признава на думи възможността за известни промени и дистанции в предразсъдъчния образ, в неговите ретроспективни и актуални дименсии, то пак не се ликвидира основата, „цитаделата“ на тази застиналост,